

κοσίους παράφρονες και ἐξήκοντα και ἑκατὸν βλάκας.

Ἐώρταζε δὲ πρὸ μικροῦ διπλῆν ἑορτὴν ὁ ἄχαρις ἐκεῖνος κόσμος, εἰώρταζον δὴλα δὴ οἱ βλάκες, οἱ κατὰ τὴν διάνοιαν νήπιοι, και εἰώρταζον και οἱ γέροντες. Προήδρευε δὲ και τῶν δύο ἑορτῶν ὁ κ. Κεντὲν, ὁ διευθυντὴς τοῦ Καταστήματος. Διενέμοντο βραβεῖα εἰς τοὺς βλάκας, διότι ἔχουσιν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι σχολεῖον, ἔνθα γίνεται προσπάθεια νὰ ἐξυπνήσῃ πως τὸ πνεῦμά των ἐν τῷ στενῷ των ἔγκεφάλῳ. Εἶνε ἄχαρι και δυσχερὲς τὸ ἔργον, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον εὐρέθησαν ἄνθρωποι ἀφοσιωθέντες εἰς αὐτό. Μεταξὺ δὲ τῶν τοιούτων διδασκάλων εἶνε τινες ἐπιληπτικοί, οὓς δὲν ἐμποδίζει τὸ πάθημά των νὰ διδάσκωσι τοὺς βλάκας. Διδάσκουσι δὲ πλὴν τῶν συνήθων μαθημάτων τῶν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα διδασκόμενων, και στοιχεῖα τινὰ τεχνῶν, οἷον τῆς ὑποδηματοποιίας, τῆς ξυλουργικῆς και τῆς ραπτικῆς, δι' ἧς ὑπάρχουσιν ἰδρυμένα τὰ ἀναγκαῖα ἐργαστήρια. Συμβαίνει δὲ οὐχὶ σπανίως νὰ καταλαμβάνονται ὑπὸ τῆς νόσου των αἴφνης οἱ διδάσκαλοι, και διὰ τοῦτο νὰ λησμονῶσιν ὅ, τι πρότερον ἐδίδαξαν, και οὕτω νὰ ἀναγκάζονται ἐκάστοτε νὰ ἀρχίζωσι πάλιν ἐξ ἀρχῆς τὴν διδασκαλίαν.

Ἡ τελετὴ τῶν βραβείων εἶνε λίαν συγκινητική. Φαντάσθητε μακρὰν και στενὴν αἴθουσαν ἐν τῷ Καταστήματι, αἴθουσαν λευκὴν, γυμνὴν, μὲ λευκὰ παραπετάσματα. Εἰς τὸ βῆθος ἴστανται αἱ οἰκογένειαι τῶν δυστυχῶν παιδιῶν, πολλαὶ δὲ μητέρες δαιρῦουσι βλέπουσαι ὅτι τὰ τέκνα των τὰ βλακώδη ἀξιοῦνται ὅπως δὴποτε βραβεῖου. Αἱ ταλαίπωροι ἐκεῖναι μητέρες ἐγκλείουσιν ἐν ἑαυταῖς θησαυροὺς στοργῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων των, και ὁσάκις πορεύονται πρὸς ἐπίσκεψίν των τὰ πληροῦσι θοπεῖον και γλυκισμάτων, και ὅσον μεγαλύτερα ἐκδηλοῦται ἡ στοργὴ των ὅσον ἀναισθητότερα φαίνονται τὰ παιδιὰ των.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης εἶνε οἱ μικροὶ βλάκες, ἀποτελοῦντες παράξενον και φανταστικὴν συλλογὴν φυσιογνωμιῶν. Ἐχουσι βλέμματα, εἰς ἃ ἡ ἔλλειψις πάσης ἐννοίας δίδει ἀνησυχαστικὴν σταθερότητα, κρανία ὑδροκεφάλων, ὄψεις ἀσυμμέτρους και παραμόρφους, κεφαλὰς εἰς σχῆμα ἀπιδίου ἢ πεπιεσμένας και πολυγωνικὰς, χεῖλη καταπίπτοντα, ὅπου τὸ μείδιμα ἐκδηλοῦται διὰ μορφασμοῦ κινουῦντος τοῦ θεατοῦ τὴν μελαγχολίαν, πρόσωπα ὁμοιάζοντα πρὸς τὴν ὄψιν ζῶου μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου, κινήσεις πυρετώδεις και βιαίας ὡς τοῦ πιθήκου. Ἐν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης κἀθηνται οἱ βαχικτικοί. Εἶς ἐξ αὐτῶν, ὑψηλὸς ὡς ὑπόδημα, ἔχει παιδικὴν τὴν μορφήν και κοκκίνας τὰς παρειὰς, νομίζεις ὅτι εἶνε ὁκτὼ ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, και ὅμως εἶνε ἑξοκί και ἐνόσ. Νομίζεις ὅτι ἔχεις ἐνώπιόν σου τὰ πρῶτα τῆς φύσεως δοκίμια, προσπαθούσης νὰ σχηματίσῃ τὸν τύπον τὸν ἀνθρώπινον. Εὐρίσκειται τις ἐν πλήρει

κτηνωδία, διότι βλέπεις ἀμέσως ὅτι ἔμεινεν εἰς τὰ ὄντα ἐκεῖνα δεδεμένη ἡ διάνοια, και ὅτι νῦν βαθεῖα και ἀτελεύτητος ἔστησε τὸν θρόνον της εἰς τοὺς ἔγκεφάλους ἐκεῖνους.

Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βῆθρου ὑπάρχει μουσικοδιδάσκαλος μὲ τὸ ἀρμόνιον του. Οἱ βλάκες ὀλίγον καταγίνονται περὶ τὴν ὀργανικὴν μουσικὴν, ἔψαλαν ὅμως ἱκανὰ ἄσματα. Ἐπι τοῦ βῆθρου ἴστανται πολλοὶ θεαταὶ ἐλθόντες ἐκ Παρισίων, ἵνα παρασταθῶσι μάρτυρες τῆς ἀντιθέσεως, ἣν ἡ συγκινητικὴ ἐκείνη και ἡσυχοῦς τελετὴ ἀποτελεῖ πρὸς τὸν μέγαν θόρυβον τῆς μεγάλης πόλεως. Τὰ παιδιὰ ἀνέβησαν κοκκινίζοντα ἐπὶ τοῦ βῆθρου, καλούμενα ὀνομαστὶ, και ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐψιθύριζε λέξεις τινὰς εὐχαριστηρίους ἅμα λαμβάνον ἀνὰ χεῖρας τὸ βραβεῖόν του. Τὰ μᾶλλον ἀνεπτυγμένα, πρὸ ἢ καταβῶσιν ἐκεῖθεν, ἀπήγγελλον και τινὰ μῦθον. Τυφλοὶ τις, ὅστις εἶχε μᾶθει εἰς τὴν ἐντέλειαν νὰ ἐπιδιορθώσῃ καθέλας, ἔλαβεν ὡς βραβεῖον δύο τόμους ἐκ τῶν βιβλίων ἐκείνων, ἅτινα ἔχουσιν ἐξέχοντα ὡς ἐν ἀναγλύφῳ τὰ γράμματα. Μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ διὰ τῶν δακτύλων, ἵνα ἴδῃ τί βιβλίον ἦτο τὸ δωρηθέν.

Οἱ λαθόντες ὡς δῶρα βιβλία ἢ εἰκόνας ἦσαν οἱ σχετικῶς μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχουσι και πλεῖστοι, οὓς οὐδὲ κἂν φαντάζονται νὰ διδάξωσι τὴν ἀνάγνωσιν. Καὶ ὅμως ὁ ἰδιαιτέρως ἐπιμελούμενος αὐτῶν ἱατρὸς κ. Βουρνεβίλ μᾶς ἐξήγησεν, ὅτι ὑπάρχει και δι' αὐτοὺς σχολεῖον. Τί δὲ τοὺς διδάσκουσι; Νὰ ὁμιλῶσι, νὰ τρώγωσι και νὰ μὴ λερώνωνται. Κατορθοῦσι δὲ νὰ ἐλύσωσι πως τὴν προσοχὴν των διὰ λιχνευμάτων, οὕτω δὲ τῇ βοήθειᾳ τῆς γαστριμαργίας των καταβάλλουσιν οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἀγωγὴν των τὴν φυσικὴν αὐτῶν κακίαν. Εἰς τοὺς τοιούτους διένειμαν παιγνίδια. Καὶ πόσοι φεῦ! ἦσαν! Τί γελοιογραφίαι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως! Χεῖρες κινουμέναι εἰς τὸ κενόν, στόματα μέχρι τῶν ὠτίων ἐσχισμένα. Ἐρχοιᾶσθε ἡ χεῖρ τοῦ ἐπιστάτου ἢ τῆς θεραπειᾶς, ἵνα τοὺς κάμῃ νὰ προχωρῶσι, και συχάνεις χάνοντες τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ἐστρέφοντο περὶ ἑαυτοὺς, και ἐπιπτον ἔπειτα χαμαὶ ὡς δέματα ἐμπορευμάτων. Καὶ ὅμως τὸ Κατάστημα ἔχει ἄλλους χειροτέρους. Ὑπάρχουσι βλάκες μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξέλθωσι και οὓς μετὰ τὸ πέρας τῆς παραδόξου τελετῆς ἐπορεύθημεν νὰ ἰδῶμεν εἰς τοὺς κοιτῶνάς των. Ἐνόμιζες ὅτι εἰσῆρχεσο εἰς θηριοτροφεῖον. Τίποτε ἀνθρώπινον δὲν εὐρίσκεις ἐκεῖ. Βραεῖα ὀσμὴ σοῦ ἐκτύπα τὸ πρόσωπον ἅμα εἰσῆρχεσο, ἐγίνεσο δὲ δεκτὸς μετὰ κορυγῶν ὀργισμένου πιθήκου. Ἄλλοι ἔκειντο εἰς τὰς κλῖνας των, ἄλλοι ἐκάθηντο εἰς ἔδρας κεκλεισμένας ἔμπροσθεν διὰ ῥάβδου, ὅπως αἱ ἔδραι τῶν παιδιῶν. Ὀδυνηρὰ θὰ ἦτο ἡ περιγραφή ὅλων, ὅσα ἐκεῖ ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ. Τὸ ὄν, τὸ ὅποσον μὲ ὀλιγώτερον σχετικῶς ψυχικὸν

ὅταν τρώγη κáθηται πάντοτε ἀντικρὺ καθρέπτου.

— Διατί; ἀνεφώνησε, διότι νομίζω ὅτι τρώγω δύο φοραῖς.

Ὁ Ἑβραῖος Heine ἔλεγε περὶ τῆς γυναικός του: «Ἐξ ὅλων τῶν προτερημάτων τῆς φιλάτης μου Ἰουλέττας ἐκεῖνο ὅπου μ' εὐχαριστεῖ πλεῖστον, εἶνε ὅτι ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων».

Ἡ κυρία*, καλλονὴ ὑπερτεσσαρακοντοῦτις, ἐνῶ ἐλάμβανε τὸ σαβί θερμότατον, κατελαμβάνεται ἀπὸ σφοδρότατον βῆχα.

Ὅλοι σρέφουσι πρὸς αὐτὴν τὰ βλέμματα, ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν των, ὅταν εἶδον ὅτι τῆς ἔλειπον τὰ ὀφρύδια.

— ; ; ;

Ὁ ἀτμός τοῦ τείου τὰ εἶχε ξεκολλήσει, καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ κύπελλον τῆς ὠραίας, ἥτις . . . τὰ κατέπιε!

Κατὰ τοῦ καρδινάλιου Μαζαρίνου, γνωστοῦ διὰ τὴν ἀπληστον φιλοχρηματίαν του, εἶχον δημοσιευθῆ φοβεροὶ λίβελλοι. Ὁ καρδινάλιος ὑπεκρίθη, ὅτι παρωγίσθη λίαν διὰ τοῦτο, καὶ διέταξε νὰ περισυλλεχθῶσιν ἀπανταγῶθεν ὅλα τὰ ἀντίτυπα, ὡς διὰ νὰ τὰ καταστρέψῃ. Ἀφ' οὗ δὲ τὰ συνήθροισεν ὅλα, τὰ ἐπώλει ἔπειτα κρυφίως, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκέρδησε σπουδαῖον χρηματικὸν ποσό.

Μετὰ τινα κηδεῖαν:

Τινὲς ἐκ τῶν συνοδευτάντων τὸν μακαρίτην ἐπιστρέψαντες κáθηται εἰς τι ξενοδοχεῖον νὰ γευματίσωσι.

— Εἶνε καλὸ τὸ τυρί σου; λέγει τις τούτων, ὅστις ἦτο καὶ ἐκ τῶν μάλλον εὐνοηθέντων κληρονόμων τοῦ μακαρίτου.

— Ὁ, κύριε, λέγει ὁ ὑπρέτης, μυρίσατέ το, καὶ νεκρὸν ἤμπορεῖ νὰ ἀναστήτῃ.

Ὁ κληρονόμος καταλαμβάνεται ὑπὸ ζωνῆς ἀνησυχίας, καὶ

— Ἐλα, λέγει, μὴ ἀνοησίαις . . . πάρ' το ἀπ' ἐδῶ.

ΙΩΝΑΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

*. Ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ ἀντιπροσωπεύει τὴν εὐμενὴ πρὸς τὸν πλησίον κλίσιν καὶ ἀγάπην, ὅπως τὸ τραπεζικὸν γραμματίον ἀντιπροσωπεύει τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον. Ἄλλ' ὅταν τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν σημεῖον ὑπερβῇ μεγάλως τὸ μεταλλικόν, ὅσον ἀντιπροσωπεύει, χάνει τὴν ἀξίαν του, καὶ τὸ τραπεζικὸν γραμματίον γίνεται καίμερ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς 12,000 ὀδοντοῖατροι, οἵτινες πάντες κά-

μνουσι λαμπρὰς ἐργασίας, μάλιστα εἰς τὸ βούλωμα τῶν ὀδόντων. Ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν στατιστικὴς τις Ἀμερικανὸς, ἠθέλησε νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὅπου οἱ ὀδοντοῖατροὶ δαπανῶσιν εἰς ἐμφραξίν τῶν ὀδόντων, καὶ εὔρε τὸ ἐκπληκτικὸν ἐξαγόμενον ὅτι κατ' ἔτος δαπανᾶται εἰς τοιαύτην χρῆσιν ἡμισυς τόνος χρυσοῦ (5,000 δόλλαρ), δύο τόνοι ἀργύρου καὶ ἄλλοι τόσοι πλατίνης. Ὑπελόγισε δὲ ὁ αὐτὸς στατιστικὸς ὅτι, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ αὕτη δαπάνη κατ' ἔτος, ἐντὸς 300 ἐτῶν θὰ ὑπάρχωσι τεθαμμένα εἰς τὰ ἀμερικανικὰ νεκροταφεῖα 150 ἑκατομμύρια δόλλαρ εἰς χρυσόν, προερχόμενον ἐκ τοῦ βουλόματος τῶν ὀδόντων.

Γαλλικὴ τις ἐφημερὶς ἀναφέρει τὸν ἀκόλουθον ἀπλοῦστατον τρόπον, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν κατὰ μεγίστην προσέγγισιν τὴν ἀπόστασιν τῆς μακρὰν ἡμῶν ἐκρηγνυμένης θυέλλης.

Γνωστὸν ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ ἤχου ἐν τῷ ἀέρι εἶνε 340 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον εἰς θερμοκρασίαν 16 βαθμῶν ἄνω τοῦ μηδενικοῦ. Οὕτω, ἐν περιπτώσει θυέλλης, ἐὰν μετρήσωμεν τὸν ἀριθμὸν δευτερολέπτων ὅσα παρέρχονται ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐκλάμφσεως ἀστραπῆς, μέχρις οὗ ἀκουσθῇ ὁ ἤχος τῆς βροντῆς, ἀρκεῖ ἔπειτα νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν δευτερολέπτων ἐπὶ τὸ 340, ἵνα ἔχωμεν τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν τῆς θυέλλης εἰς μέτρα. Ὑποθέσωμεν π. χ. ὅτι τὸ μεταξὺ τῆς ἐκλάμφσεως τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ ἤχου τῆς βροντῆς χρονικὸν διάστημα εἶνε 6 δευτερολέπτων, ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασις τῆς θυέλλης εἶνε ἐξάκις 340 μέτρα ἤτοι 2,040, δηλ. δύο χιλιόμετρα καὶ 40 μέτρα.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὸν ἐξῆς ἀφορισμὸν φιλοσόφου τινὸς ἐκ τῶν ἡμετέρων φίλων, ὅστις ἔλαμε μακρὰς σπουδὰς εἰς τὰ κυβευτήρια τοῦ Ὁμπουργ, Βάδεν, Σπᾶ καὶ Μονάχου:

«Καθὼς πατήσετε τὸ ἔδαφος τῆς αἰθούσης χαρτοπαικτείου μὲ τραπεζικὸν γραμματίον ἐκτὸν φράγκων, τὸ γραμματίον σας δὲν ἀξίζει πλέον παρὰ πεντήκοντα φράγκα μόνον. Καθὼς καθίσετε, τὸ γραμματίον σας δὲν ἀξίζει πλέον τίποτε».

Ἐπειδὴ εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ διακοπῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ἡ ἐκδοσις τῆς Ἐστίας, γνωστοποιεῖται πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ συνδρομητὰς αὐτῆς, ὅτι συνδρομαὶ διὰ τὸ ἔτος 1881 δὲν εἶνε δεχταὶ πρὸ τῆς 1 προσεχοῦς Ἰανουαρίου.